

ARTISTS KNOW BETTER

8. 10 - 21. 11, 2022

150 MANUFACTURING STREET, SUITE 214, DALLAS, TX 75207

Voloshyn Gallery у співпраці з **Dallas Art Fair Projects** представляють виставку сучасних українських художниць і художників, що працюють під час повномасштабної війни росії з Україною та осмислюють радикальне сьогодення. Виставка **Artists Know Better** про важливість художнього висловлювання під час війни та осмислення історії на короткій дистанції. Працюючи на перетині дисциплін, поєднуючи інтуїцію з дослідженням, художники мають ширшу перспективу та можуть передбачати події. Багато робіт, що будуть представлені на виставці, було створено після 2014 року, проте перед повномасштабним вторгненням росії в Україну – моментом, коли війна в Україні сколихнула весь світ.

Перша частина експозиції включає роботи художниць та художників, які було створено вже під час повномасштабного вторгнення. Нові роботи *Лесі Хоменко, Нікіти Кадана, Даніїла Галкіна, Євгена Самборського, Влади Ралко, Данила Ревковського та Андрія Рачинського* осмислюють реалії війни та є безпосередньою реакцією митців на неї. Наприклад, відеоробота «Небо. Вторгнення» *Даніїла Ревковського та Андрія Рачинського* має на меті показати крихітність неба та страх подивитися на нього, характерний людям із травматичним досвідом. Підбірка кадрів зображує небо протягом добового циклу: ранок, день, вечір, ніч, ранок. Це небо над Україною в різних місцях до і під час російсько-української війни.

У роботі «Композиція з трьома ногами (за Генриком Стренгом/Мареком Влодарським)», *Нікіта Кадан* використовує мотив чорного зораного поля, пов'язаний із сотнями фотографій мертвих тіл, частково вкритих землею, кратерів від вибухів ракет і бомб, колективних могил, швидко розкопаних на околицях міст і сіл – зображень, які циркулюють у соціальних мережах і ЗМІ в періоді війни. Водночас це мотив «родючої української землі», що є вирішальним як для колоніальних, так і для націоналістичних наративів про українську «глобальну місію».

Роботи із нової серії *Лесі Хоменко* зображують військових, яких Леся написала із фотографій солдат із закритими обличчями та розмитим тлом. У цій серії Хоменко міркує про саморепрезентацію війни через селфі солдат, роль фотографії як зброї та апелює до історичного контексту фігуративного живопису в контексті сучасної кібер-війни.

Даніїл Галкін у своїй серії «Оптичні протези» створює цілісне висловлювання, вписане в контекст воєнного часу. Серію присвячено дослідженню радянських вітражів у вікнах лікарень, військоматів та пожежних частин.

На чорно-білих картинах на тлі задимленого неба зображено кіптяві вітражі споруд, розташованих у Дніпропетровській області. Всі вони або пошкоджені вибухами ракет, або розбиті при демонтажі в рамках декомунізації. Автор прикріплює уламки вітражів на полотно, надаючи їм не лише нового значення, а й статусу творів мистецтва, якого вони ніколи не мали.

Нова серія акварелей Євгена Самборського «Усе змішалось» – про збірні образи руйнування. Роботи із серії показують, як розбомблені та пошкоджені особисті інтер'єри стають доступними свідченнями для всіх. Як фотогалереї наших смартфонів змішують приватні фото з картинками зруйнованої архітектури з інтернету, мемами про війну, тілами російських військових, знімками з екрана телефону текстів про допомогу. А робота Влади Ралко із нової серії «Львівський щоденник» – це відповідь на щоденні жахіття війни, задокументовані на папері.

У другій частині експозиції представленні більш ранні роботи митців Олексія Сая, Ніколая Карабіновича, Марії Сулименко, Миколи Рідного та Артема Волокітіна, які набувають нових значень сьогодні. Симптоматичними є роботи Артема Волокітіна із серії Післяобраз, які було евакуйовано з Харкова під час масових обстрілів міста у липні 2022 року. Післяобраз (afterimage) – з фізіологічної точки зору, це побічний ефект адаптації очей до яскравого світла. Післяобрази найчастіше виникають від споглядання предметів, що були опромінені сонцем, або сліпучих спалахів. Сьогодні врятовані роботи Артема Волокітіна у Далласі це не просто зображення сліпучих спалахів. Це післяобрази, що несуть у собі індивідуальний характер, адже в них присутня велика частка психоемоційного стану людей, котрі стали свідками спалахів від обстрілів під час евакуації у Харкові.

Схожа історія сталася і з роботами Миколи Рідного із серії «Укриття», які було також евакуйовано із Харкова ще навесні цього року. Скульптурні роботи автор створив у 2012-2013 роках. Роботи представляють серію укриттів як реліквію та явище, але які набули нового значення спочатку у 2014 році, а тепер і у 2022. Після вторгнення російських військ на територію України багато укриттів було повернуто до їхнього первісного призначення.

Робота Олексія Сая із серії «Розбомблені» об'єднує краєвиди Східної України, порізані кратерами від бомб із висоти пташиного польоту. Сай майже повністю стирає поверхні попередніх робіт дисковими шліфувальними машинами, свердлами та абразивними матеріалами, перетворюючи їх на тактильні карти руйнування. Поступово втрачаючи оригінальні чіткі образи, роботи стають майже абстрактними, залишаючись наповненими цілком конкретними змістами.

Мультимедійна робота Ніколая Карабіновича «Якнайдалі» заглиблюється в мультикультурне коріння сім'ї художника, зокрема, у його грецьке походження з боку батька та єврейське коріння з боку матері, а також родинні зв'язки з Одещиною, яку хотіли загарбати численні імперські сили.

На відео видно, як туристична група подорожує автобусом Куяльницьким лиманом на околиці Одеси. Там, у печерах, єврейські жителі, у тому числі прабабуся художника, знайшли притулок на початку Другої світової війни. Чи могли люди, які постраждали від різних катастроф, уявити, що їхні діти зустрінуться одного разу? Де могла відбутися така зустріч? Як би звучало місце їхньої зустрічі? Ці питання є ключовими для розуміння твору. Акварельні картини *Марії Сулименко* прості та лаконічні, і водночас зачаровують глядача. Все, що відбувається, нагадує сповільнені, або застигли у невагомості сцени, занурені у прозоре сіре повітря. Авторка делікатно і досконало збрала усі деталі, але при цьому зберігаючи відчуття імпровізації та невимушеності. Персонажі картин існують поза часом, вони розміщені в умовному, іноді наївно окресленому просторі, образи якого відсилають швидше до підсвідомого ніж до реального.

Макс Волошин, співзасновник Voloshyn Gallery, коментує: «Для нас дуже важливо продовжувати нашу роботу, особливо у час повномасштабної війни в Україні. Ми надаємо значення культурі та мистецтву, тому що це те, що визначає нашу національну ідентичність, національну ідею. Це та сила, яка може об'єднати націю як одне ціле. Нам потрібно згуртуватися навколо неї та зробити все, щоб до України продовжували звертали увагу в усіх куточках світу».

Ми дуже вдячні нашому партнеру **Dallas Art Fair Projects** за сприяння та підтримку.

Місце проведення: Dallas Art Fair Projects

Період роботи виставки: з 8 жовтня по 21 листопада 2022 року

Організовано Voloshyn Gallery, Київ, Україна

Максим і Юлія Волошини відкрили **Voloshyn Gallery** у жовтні 2016 року. Voloshyn Gallery представляє різноманітну виставкову програму, а також співпрацює з установами, незалежними кураторами для реалізації проєктів як на майданчику, так і за його межами. Серед міжнародних ярмарків, у яких галерея брала участь протягом останніх двох років: The Armory Show, Liste Basel, Vienna Contemporary, Dallas Art Fair, Pulse Art Fair, Nada Miami, Untitled Art, Art Athina та Expo Chicago. Сольна презентація Жанни Кадирової від Voloshyn Gallery отримала нагороду Pulse Prize (2018), також проєкт відзначили куратори Perez Art Museum Miami.

Dallas Art Fair Projects, започаткований Dallas Art Fair у 2019 році, — це простір мистецтва та спеціальних проєктів, розташований у Даллаському дизайнерському районі, раніше відомому як 214 Projects. Цей додатковий простір дозволяє міжнародним галереям і експонентам Dallas Art Fair представляти амбітні арт-інсталяції та спеціальні проєкти в Далласі протягом усього року.